

'Peter Römer zet goede thrillers neer met verhaallijnen die naadloos met elkaar verweven worden.'

THRILLERBOEK

PETER RÖMÉR

Bedrog

EEN HANNA VERMEER

THRILLER

PETER RÖMER
BEDROG

De Fontein

Hanna Vermeer had net haar vader begraven. John Vermeer, de legendarische korpschef van de regio Twente was in een ziekenhuis in Enschede gestorven omdat zijn lichaam op was. Hanna kon daar vrede mee hebben. John Vermeer was nooit erg zuinig geweest op zijn lichaam. Hij had er, naar eigen zeggen, ruim misbruik van gemaakt.

Er was geen boosheid vanwege het onrecht van de dood of omdat het lot hem en haar een loer zou hebben gedraaid. Hij had zijn leven ruim geleefd en toen was het voorbij.

Maar het begrip over de dood van haar vader, met wie ze een sterke band had, maakte het verdriet er niet minder om. De gedachte dat ze hem niet meer kon bellen, om raad kon vragen of quasibestraftend toe kon spreken vanwege zijn slordige levenswandel, stemde haar verdrietig. Toch had ze al snel na de begrafenis besloten dat de rouwperiode maar voorbij moest zijn. Het had geen zin er langer in te blijven hangen, ze kreeg er John niet mee terug.

Het huis had nog geen week te koop gestaan. Ze had niet gewacht op het hoogste bod, ze vond het eerste bod hoog genoeg, tot verbijstering van de makelaar. Hanna wilde ervan af. Kasten uitruimen, zolder uitmesten, niets bewaren, op de

foto's na. De herinnering aan haar vader zat voor altijd in haar hoofd, daar had ze het huis niet voor nodig. Ze had er geen emotionele binding mee. Integendeel, toen ze voor de laatste keer de deur achter zich dichttrok, voelde ze dezelfde opluchting als die keer toen ze als achttienjarige het ouderlijk huis verliet om in Amsterdam te gaan wonen.

En nu zat ze bij de notaris en had de overdracht zojuist plaatsgevonden. De nieuwe bewoners waren net weg en Hanna dronk een kopje koffie met de notaris die ze Freek noemde, omdat ze vroeger nog bij hem in de klas had gezeten.

'Dit was het dan,' zei Freek en keek haar daarbij verwachtingsvol aan.

'Ja. Dit was het dan. Ik moet weer terug naar Amsterdam, het werk wacht.'

Freek stootte een kort lachje uit en trok de knoop van zijn stropdas losser.

'Jij hoeft van je leven niet meer te werken, meid.'

En daar was geen woord aan gelogen. Haar moeder was van rijke boerenafkomst geweest en na haar dood was het grootste gedeelte van de erfenis naar haar vader gegaan. Nu ook hij was overleden, was het hele kapitaal voor haar. En daar kwam nu ook nog de opbrengst van het huis bij. Hanna vond het een onwerkelijke gedachte.

'En dan? Hier blijven zeker, met jou trouwen en kinderen krijgen!'

Freek had haar de avond ervoor mee uit eten genomen in een fancy restaurant. 'Relatieonderhoud' noemde hij dat. Hanna had het wel leuk gevonden, *for old times' sake*, maar nog voor het nagerecht was ze al in slaap gevallen. Niet letterlijk natuurlijk, maar de conversatie van zijn kant was zo saai dat ze zich ineens weer herinnerde waarom Freek vroeger op school 'Dooie' werd genoemd.

‘Wij zouden mooie kinderen maken.’ Freek zag wel iets in het voorstel. Hanna lachte hem uit en gaf een kort rukje aan zijn losse stropdas.

‘Vergeet het maar! Ik ga naar huis, Freek, dank je wel voor alles. Je hebt me echt door een moeilijke periode heen geholpen.’ Ze gaf hem een kus op zijn wang. ‘De rekening kan naar Amsterdam.’

In de kleine televisiestudio was het vol en warm. Het publiek zat op elkaar gepropt op een kleine tribune tegen de lange wand van de studio, recht tegenover de set waar Marco Montein, de presentator van *My Place or Yours*, regelmatig met een doekje moest worden drooggedept. De lampen boven de set gaven niet alleen een fel licht, maar ook een ondraaglijke hitte. Voor de tribune met publiek stond de publieksopwarmer, de man die ervoor moet zorgen dat het publiek reageert op alles wat er op de set gebeurt. Hij deed een spelletje met het publiek en liep met een T-shirt te leuren, de hoofdprijs van het spel, een bezigheid om de tijd te doden tussen twee opnames door. Irene Bisschop, producent van het programma, zag de man liefdeloos en routineus zijn verhaal afwerken. Ergens wel logisch, ooit had hij gedacht dat deze baan een opstap zou zijn naar het echte werk. Een plek tussen de presentatoren en de sterren. Op de set, in plaats van een paar meter daarvoor in de schaduw van een tribune. Maar het was hem niet gelukt. En het zou hem niet meer lukken ook. Voor altijd *second bananas*, zoals ze hem en zijn soortgenoten in Amerika noemden. Maar nog geen reden om er hier een beetje met de pet naar te gooien. Ze besloot hem te laten ontslaan. Er was vast wel een student van de Kleinkunstacademie te vinden die hetzelfde werk met meer passie zou willen doen. En voor de helft van het geld.

In het productiekantoor naast de opnamestudio drukte een productieassistente snel haar Facebook-pagina weg toen Irene binnenkwam. Te laat.

‘Als je liever zit te facebooken dan te werken kun je beter thuisblijven.’

Het kind stamelde een onverstaanbare verontschuldiging.

‘Ik versta je niet, maar dat hoeft ook niet, want ik ben niet geïnteresseerd in je smoesjes. Ik wil graag dat je doet waar je voor betaald wordt. De volgende keer kun je je spullen pakken. Zeg tegen Tessa dat ik naar kantoor ben.’

Tessa was de uitvoerend producent, verantwoordelijk voor de dagelijkse gang van zaken van het programma. Irene gaf de assistente een kort knikje en liep de deur weer door naar buiten.

Net voor de deur in het slot viel hoorde ze het meisje mompelen: ‘Bitch.’

Irene lachte in zichzelf. ‘Als je het maar weet!’

‘Kantoor.’

Het korte commando knalde in het dichtslaande achterportier van haar Audi A8. Nico, de chauffeur, draaide zich met een gediensstige glimlach naar haar om en lispelde: ‘Heel graag, mevrouw, dank u wel, mevrouw.’

Irene zuchtte geërgerd. ‘Hou daarmee op. Ik heb nu echt wel iets beters te doen dan jou beleefd maar vrijblijvend te woord te staan.’

Nico had zich weer teruggedraaid en startte de auto.

‘Vriendelijkheid kost niks extra.’

Irene besloot er niet op in te gaan. Dat was het grote nadeel van een chauffeur. Zo’n jongen hing de hele dag in je aura! Ze had er nooit aan willen beginnen, aan een chauffeur, ze was zelf gek op autorijden. Ze had jarenlang de wegen on-

veilig gemaakt in haar Porsche. Tot ze op een nacht drie keer over de kop was gegaan omdat ze van vermoeidheid achter het stuur in slaap was gevallen. Het was een mirakel dat ze levend uit de auto was gekomen. De politie dacht aanvankelijk dat er alcohol in het spel was, omdat ze van een feestje in Het Gooi kwam. Maar dat was niet zo, ze dronk nooit bij dat soort gelegenheden. Ze beschouwde die als werk en onder werktijd werd er niet gedronken.

Martine, haar secretaresse, had de volgende dag een chauffeur geregeld en haar snelle Porsche werd ingeruild voor een keurige Audi. Degelijk en Duits. Duitsers konden auto's maken. Televisie ook. Dat wist ze nu sinds een paar weken. Ze had haar format verkocht aan Duitsland en daar liep het nu als *Mein Haus oder Dein Haus* en het was een groot succes in de vooravond. Zo groot dat er nu al een tweede reeks gepland stond, maar dan op primetime! Duitsland was de grootste televisiemarkt van Europa, als je daar succes had dan was het een kwestie van tijd voor de rest van Europa volgde. En daarna de wereld natuurlijk.

Het was niet vanaf het begin duidelijk geweest dat *My Place or Yours* een succes zou worden. Eerlijk gezegd vond ze het een idee van dertien in een dozijn. De gimmick was de gedachte dat veel verhoudingen beginnen in de kroeg met 'Gaan we naar mijn huis of jouw huis?' en eindigen bij de advocaat: 'Is dit mijn huis of jouw huis!' Maar een goed idee was niet automatisch een goed programma. Dat had ze wel geleerd tijdens haar jaren in Hilversum.

Ze had er maanden over gedaan om een programma op papier te krijgen dat in ieder geval origineler was dan de rest van de Ik hou van jou-programma's. Ze had het bij een commerciële zender weten te plaatsen voor veel te weinig geld en was op zoek gegaan naar een presentator. Rob de Bel, haar

vaste castingdirector, was met Marco Montein aan komen zetten. Een beetje oenige krullenbol, die na het afronden van de Kleinkunstacademie in Amsterdam voornamelijk in commercials was opgetreden. Irene had niet veel in hem gezien, maar haar castingdirector had van geen wijken willen weten. Hij was overtuigd van de geschiktheid van Montein voor dit programma. En Rob de Bel was dan misschien een kleine, vileine nicht, hij had een zeldzaam gevoel voor wie er bij welk programma hoorde. Hij had, kortom, niet vaak ongelijk. Dus Irene had voor Marco gekozen en daar tot op de dag van vandaag geen spijt van gehad. Die wat onnozele krullenbol, die geen bedreiging was voor de man of de vrouw, maar wel een hoog knuffelgehalte had, bleek in het programma over de vergankelijkheid van de liefde de juiste toon aan te slaan. De kijker ervoer hem als 'authentiek', hét toverwoord op televisie dezer dagen!

Vandaag werd de laatste aflevering van het seizoen opgenomen, maar de nieuwe reeks was alweer besteld, en dit keer tegen veel betere voorwaarden.

Irene had dus eigenlijk alle redenen om tevreden te zijn. Maar dat was ze niet. Integendeel. Irene voelde zich opgejaagd. Ondanks haar succes zat ze met een groot probleem.

Nico parkeerde de auto voor de deur van haar kantoor aan de Jan Luijkenstraat. Zonder iets te zeggen stapte Irene uit. Misschien moest ze maar weer eens een nieuwe chauffeur aannemen. Als je dit soort mensen te lang om je heen had, drongen ze zich in jouw leven, gingen ze de omgang als vanzelfsprekend beschouwen. Ze was geen overdreven groot voorstander van de klassenmaatschappij, maar een beetje afstand vond ze toch wel prettig.

Achter de monumentale eikenhouten voordeur van het

pand bevond zich een modern kantoorgebouw waarin zij twee verdiepingen had gehuurd. Als het succes van *My Place* ook internationaal zou toenemen, zou ze moeten uitbreiden en naar een ruimere behuizing moeten omzien.

De lift bracht haar naar de eerste etage en daar wachtte Martine haar al op.

‘Je jurk voor de wrap-party vanavond wordt om vijf uur langs gebracht. Je zit volgende week twee dagen in Duitsland. Je vliegt dinsdagochtend om halfnegen naar München en woensdagavond om negen uur vijftien vlieg je weer terug. Ik heb een kamer geboekt in het Bayerischer Hof.’

Irene knikte vermoeid. ‘Reserveer een tafeltje in de Schiller Bar. Halfacht, dan kan ik van daaruit door naar de wrap.’

‘Ik zal een tafeltje achterin vragen. O, en...’ Martine aarzelde even. ‘Danny Blok heeft gebeld.’

Irene hield even haar pas in en liep toen door naar haar bureau.

‘Weer over hetzelfde?’

Martine knikte. ‘En hij klonk heel onvriendelijk.’

‘Danny Blok heeft een probleem, Martine, en ik kan dat niet voor hem oplossen.’

‘Hij vindt van wel.’

En Danny Blok had daar niet helemaal ongelijk in. Dat was haar probleem.

Het levensgrote probleem van Irene Bisschop.

Addy Lust sloot zijn computer af, schoof zijn bureaustoel een stukje naar achteren en staarde voor zich uit. Vóór hem was de grote glazen wand die hem scheidde van de rest van de redactie. De wand was beplakt met de covers van zijn succesvolle roddelblad, zodat visueel contact met diezelfde redactie onmogelijk was. Addy vond dat wel zo rustig. Hij had zich

in de loop der jaren opgewerkt van provinciale roddeljournalist tot de succesvolle 'entertainmentondernemer' die hij nu was. Maar feitelijk was hij nog steeds die roddeljournalist, alleen een stuk succesvoller en minder provinciaals dan voorheen. Zijn weekblad *ALM* (Addy Lust Magazine) verkocht goed, al was de oplage de afgelopen jaren gestaag gedaald, zoals bij alle bladen. De opkomst van roddeltelevisie en vooral het internet hadden hem lezers gekost. De kans dat hij zijn blad voor een goede prijs zou kunnen verkopen aan een grote uitgeverij was eigenlijk wel verkeken. Er werden geen grote investeringen in print meer gedaan nu de markt zo onzeker was. Hij had na zijn vijfenveertigste afscheid willen nemen van Nederland met zijn talloze infantiele sterretjes waar hij nu noodgedwongen elke week over moest schrijven. Hij had naar de westkust van Amerika gewild, om daar de rest van zijn leven te slijten in de echte wereld, te midden van de real people! San Francisco, Los Angeles, Santa Monica. De vervulling van die droom zou nog even op zich laten wachten. Hij had de afgelopen jaren goed geld verdiend, maar bij lange na niet genoeg om met werken te kunnen stoppen.

Hij stond met een zucht op uit zijn stoel en liep naar de deur van zijn kantoor.

'Wie gaat er vanavond naar de wrap-party van *My Place or Yours*?'

De jongens en meisjes van zijn redactie keken verbaasd op van hun computers. Niemand reageerde.

'Ik zie het al. Ik ga zelf wel!' Hij draaide zich om.

'Addy!' Roshan, zijn redactiechef, hield hem staande.

'Wat is er zo belangrijk aan die wrap-party? Hoeveel nieuws kun je halen uit zo'n suf programma?'

Roshan had gelijk. *My Place or Yours* was behoorlijk succesvol, maar werd gepresenteerd door de sufste presentator

van het westelijk halfmond: Marco Montein. De exotische benaming van een vroegrijze krullenbol, die zich met een verontschuldigende glimlach door het programma heen rommelde. En de redactie van het programma was ook al niet veel soeps, had hij vernomen. Veelal meisjes met een universitaire opleiding die graag bij de televisie wilden werken. Er werd nauwelijks gesnoven, gematigd gedronken en bitter weinig vreemdgegaan. Wat had een journalist van *ALM* daar dan te zoeken?

‘Er is altijd nieuws, schat, maar soms moet je er moeite voor doen!’

Addy was gevraagd om voor een publieke zender een portret te maken van de succesvolle televisieproducente Irene Bisschop. Hij was verrukt geweest! Dit was een perfecte manier om de televisiewereld binnen te komen. Niet als presentator of zo. Hij hield niet van zichzelf op beeld. Hij was een paar keer aangeschoven bij populaire talkshows, maar had zich terugkijkend geërgerd aan zijn geëxalteerde gebaartjes. En die te zwaar opgemaakte ogen! Een homo op leeftijd die nog mee wilde doen. Niets voor hem.

Maar een goed journalistiek portret maken, integer, met hier en daar een sappig detail, dat kon zijn werkterrein aanmerkelijk vergroten. Hij zou als producent en programmamaker een hele serie van dat soort ‘entertainmentdocu’s’ kunnen maken, die hij als hoofdredacteur dan weer een vervolg zou kunnen geven in zijn blad: *Wat u niet op televisie zag!*

Hij zag het helemaal voor zich en had het contract al bijna getekend toen hij voor de zekerheid Irene Bisschop peilde over het plan. Zij vond het niks. Ze wilde niet in de publiciteit. Zij deed haar werk in de schaduw van haar programma’s en dat beviel haar goed. Klaar. Viel verder niet over te praten.

Voor Addy betekende dat het voorlopig einde van zijn televisieplannen, want de omroep wilde de documentaire alleen met goedkeuring van het onderwerp, in dit geval Irene. Maar op het moment dat hij zich had neergelegd bij het einde van zijn televisiecarrière nog voor die een aanvang genomen had, wilde het toeval dat Addy iets ter ore kwam waarmee hij Irene alsnog kon bewegen mee te werken aan het programma. En daarom had hij besloten die avond naar de inderdaad oninteressante wrap-party van *My Place or Yours* te gaan, die zou worden gehouden in de lounge van de club Escape aan het Rembrandtplein.

Omdat hij te vroeg was voor het feestje, besloot hij eerst een hapje te eten in de Schiller Bar tegenover de Escape. Hij betrad het art-decocafé naast het gelijknamige hotel, waar in vroeger tijden de beau monde logeerde, en vroeg een tafel voor één achter in de zaak. Hij kreeg een tafeltje in de hoek aangewezen en wilde net plaatsnemen toen hij aan een ander tafeltje Irene Bisschop zag zitten! Haar hand, met daarin een vork, hing halverwege haar mond en het bord, terwijl ze verdiept was in een artikel in de krant die naast haar bord lag. Er verscheen een brede glimlach rond de mond van Addy. Wat een mazzel. Nu kon hij Irene spreken zonder dat verschrikkelijke feestje te hoeven bezoeken.

‘Mag ik er even bij komen zitten?’

Met een ruk keek Irene op uit haar krant en liet haar hand terugzakken naar het bord. Ze deed haar leesbril af en keek Addy aan.

‘Wat doe jij hier?’

‘Ze hebben hier een stukje griet op de kaart staan, met cantharellen en pancetta, schijnt erg smakelijk te zijn.’

Irene zuchtte licht geïrriteerd. ‘Moet dat per se aan mijn tafeltje worden geconsumeerd?’

‘Wat drink je?’

‘Sancerre.’

Addy nam plaats aan het tafeltje en stak zijn hand op naar het meisje van de bediening.

‘Wij willen graag twee glazen sancerre. En ik wil de griet.’ Hij knikte het meisje vriendelijk toe en richtte zijn blik toen weer op zijn tafeldame.

‘Ik had je vanavond even willen spreken tijdens de wrap-party van *My Place or Yours*.’

‘Wie zegt dat je zou worden toegelaten? Een wrap-party is alleen voor medewerkers.’

Addy toonde een vilein lachje.

‘Kom op, schat, wie zou mij durven weigeren. Ik heb grotere carrières kapotgemaakt dan die van de kleuterklas die jouw programma produceert.’

Irene nam een hapje van haar kreeft.

‘Ik heb je al gezegd, Addy, dat ik geen belangstelling heb voor een televisieportret. Mijn werk is op de achtergrond. Zodra ik op de voorgrond tred, krijg ik last van mensen zoals jij.’

‘Mensen die jouw programma’s hard nodig hebben, schat.’

‘Dat zal ik niet ontkennen. Maar jij hebt mij niet nodig, je hebt mijn sterren nodig en mijn sterren jou. Waarom is dat niet genoeg?’

Addy besloot haar geen deelgenoot te maken van zijn persoonlijke overwegingen. Daar had die bitch geen moer mee te maken. Ze keek hem een beetje stuurs aan. Irene was geen uitgesproken mooie vrouw, maar ook zeker niet lelijk. Ze had regelmatige trekken en een paar helblauwe ogen waaruit een fascinerende, heersende blik sprak. De vrouw straalde macht uit. Iets waar veel mannen voor vielen. Jong en oud. Addy was ervan overtuigd dat Irene na de dood van haar echtgenoot niets tekort was gekomen op seksueel gebied.

‘Ik wil je een voorstel doen. Ik heb bepaalde informatie en die wil ik met je delen.’

‘In ruil voor mijn medewerking?’ vroeg Irene achterdochtig.

‘Voor wat hoort wat.’

Het meisje bracht twee glazen sancerre. Addy hief zijn glas en proostte naar Irene. Zij negeerde het gebaar.

‘En wat is die informatie?’

‘Ik wilde natuurlijk niet voor niets dit feestje bezoeken, want de informatie betreft de presentator van *My Place or Yours*.’

‘Marco?’

‘De sullige Marco. Hoewel het mijn overtuiging is dat juist die sulligheid, dat onhandige en naïeve zal ik maar zeggen...’

‘Kom tot je punt,’ onderbrak ze hem geïrriteerd.

‘...juist de reden is van zijn succes.’

Addy stak zijn hand in de binnenzak van zijn jasje en haalde er twee foto’s uit. Hij schoof ze over het tafeltje naar Irene. Ze keek ernaar terwijl ze de laatste restjes kreeft aan haar vork prikte.

De ene foto toonde de blote kont van Marco Montein. Zijn broek hing op zijn enkels en zijn hemd had hij tot boven zijn billen opgestroopt. Half achter hem zag je de lange blonde haren van een meisje waar hij blijkbaar tegenop stond te rijden.

De tweede foto toonde het meisje terwijl Marco net weer zijn onderbroek had opgetrokken. Ze leek nauwelijks zestien jaar.

Irene schoof de foto’s terug en keek Addy aan. De helblauwe ogen, die ongetwijfeld konden stralen als zonovergoten poelen, stonden nu ijskoud.

‘Hij lust ze nogal jong.’

‘Jij publiceert niet en ik werk mee aan jouw programma. Is dat de deal?’

Addy zei niets maar spreidde zijn handen.

‘Vergeet het maar. Zet die foto’s in dat luizige blaadje van je. Maak hem maar kapot. En zijn vrouw, en zijn kinderen.’

‘En jouw programma.’

‘Iedereen kan vervangen worden.’

‘Maar dat weet je niet zeker. In dit geval weet je dat niet zeker. Marco is populair, juist omdat het Marco is: die onschuldige stoethaspel met een degelijke echtgenote en twee leuke kinderen. Ik denk dat jouw programma meer van hem afhankelijk is dan jij wil weten.’

Addy stond op.

‘Denk erover na. Bel me eind van de week. Zondag gaat de nieuwe editie van *ALM* naar de drukker.’ Hij nam zijn glas op. ‘Fijne avond.’

Irene deed haar leesbril op en dook weer in haar krant, alsof het gesprek nooit had plaatsgevonden.

Marco Montein stond midden op de dansvloer, met zijn armen omhoog liet hij zijn heupen rollen op het dreunende ritme van de muziek. Om hem heen joelden en dronken de medewerkers van zijn programma. Hij was de nummer één, de absolute nummer één van dit seizoen. Eindelijk was zijn leven begonnen.

Irene Bisschop was de trap op gelopen naar de lounge en mengde zich wat ongemakkelijk onder het uitbundige gezelschap. Ze had altijd moeite met dit soort feestjes, die waren bedoeld voor de directe medewerkers die zich na weken van spanning konden ontladen op de dansvloer. Zij verstoorde met haar aanwezigheid hun feestgevoel en voelde zich als een koningin op werkbezoek.

Naar links en rechts knikkend en glimlachend liep ze naar het midden van de dansvloer. Daar werd ze ontdekt door

Marco, die naar haar toe kwam en zijn armen uitstak om Irene aan zijn borst te drukken. Irene liet zich omhelzen, bracht haar mond naar zijn oor en fluisterde: 'Ik heb foto's gezien. Van jou en die blonde kleuter die je stond te neuken. Weet je vrouw hiervan?'

Sprakeloos hing Marco tegen Irene aan, als een aangeslagen bokser die van vermoeidheid niet meer op zijn benen kon staan. Irene deed een stap naar achteren, waardoor Marco ineens moeite had om zich staande te houden.

'Morgen. Kantoor.'

Te midden van de herrie en de joelende medewerkers bleef Marco verdoofd achter. De nummer één, de absolute nummer één van dit seizoen, had een groot probleem.

Lees verder in *Bedrog*.

Eerste druk september 2013

Copyright © 2013 Peter Römer

Copyright © 2013 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Omslagontwerp Marry van Baar

Omslagillustratie © Jitka Saniova / Arcangel Images

Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn

ISBN 978 90 261 3379 4

ISBN e-book 978 90 261 3380 0

NUR 332

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.